

KLÍČE KRÁLOVSTVÍ

Myšlenky k duchovní obnově.

Snad není významějšího textu v Novém Zákoně, podle něhož bychom mohli lépe a cele provést svou duchovní formaci a obnovu, než Horská řeč Páně. /Mt 5-8 hl./ - Začíná mohutným průčelím osmi Blahoslavenství. Těmi - jako osmi těsnými branami - se vchází do Nebeského Jerusalema, do nekonečně prostorných údělů Božího Království. Pán v něm připravil místo pro každého z nás, a to už tehdy, "když svět ještě nebyl".

Osm Blahoslavenství jest osm praktických návrhů Věčné Moudrosti a Lásky, jak za nejrůznějších životních podmínek a okolností i různosti charakterů lze vytvořit ten stav a vnitřní dispozici, která se jmenuje pokání. Jen tato vnitřní připravenost s naší strany umožňuje vniknutí nebo postupné vnikání Království Božího do nás.

My všichni žijeme ode dne svého stvoření v Království Božím, poněvadž Bůh jest všude - a kde jest, tam kraluje, tam vládne a uvádí vše v nekonečný soulad. Je Otec i Pantokrator. Tak slavně vyznáváme prvními slovy v Symbolu Mše svaté.

Leč tato naše přítomnost v Bohu a v jeho Království nás ještě nemůže učinit šťastnými, blaženými. Lidská bytost, ozářená "Světlem, které osvěcuje každého člověka přicházejícího na tento svět", jest jako kalich květu, který nabude své vlastní krásy a vydá svou osobitou vůni i plod jen tehdy, když se rozevře působení Světla a Lásky Kristovy.

Tímto rozpukek ke Kristu rozumíme radostné přilnutí k Bohu a obejmutí vůle Boží, Božího úradku o sobě, o všech i o všem. A jen tehdy může k nám přijít Království Boží a bude v nás, tak jak to pravil Pán Ježíš.

V čem tedy tkví vlastně smysl onoho slova, onoho záhadného klíče, který se nazývá pokání a bez něhož nám Nebe zůstane uzavřeno? Snad řecký výraz, obsahově bohatší, nám prozradí něco více. Metanoia - znamená změnu smýšlení, změnu radikální, podstatnou, která umožňuje člověku oceňovat vše kolem sebe i v sobě s onoho hlediska, které lidským způsobem odpovídá myšlence a vůli Boží. To znamená, že je třeba překonat svůj osobní názor, své osobní hledisko a s láskou obejmout hledisko Boží, vtělit je do důsledků, vyjádřit je plně vlastním životem.

A k tomu je potřeba odvahy a síly. Odvahou rozumíme akt své vůle, silou - milost Boží, která tomuto našemu kroku jde vstříc, tak jako Otec marnotratnému synu.

Skrývá-li se pro nás v tomto pojmu pokání doušek hořkosti a bolestného utrpení, pak jeho intenzita nám prozrazuje a naznačuje, jak daleko jsme ještě od té představy, kterou má o naší svatosti sám Bůh; je vyjádřením naší vzdálenosti od Něho, poněvadž Bůh je Blaženost, a dává nám pochopit něco z té hořkosti, kterou za nás vypil až do dna dobrý Ježíš. -

V pokání takto chápaném je tedy touha po poznání vůle Boží a dychtivost uvést v soulad s ní svou vlastní vůli. Jen tak se stane, že "žiji já, ale to už nejsem já, žije ve mně Kristus".

A to je v podstatě představa, kterou má Bůh o mně, cíl - k němuž mne svou milostí láskyplně zve.

Zahledíme-li se hluboce a chceme-li proniknout osnovu jednotlivých Blahoslavenství, tu s tichým úžasem odkryjeme, že - jak ani jinak není možno, nesou v sobě pečeť Kříže Kristova. V něm jedno břevno má charakter lidského ponížení, zdeptání, či úplného zničení, a to druhé - božsky záhadné - zvedá k blaženosti a slávě.

Tíže lidské bolesti v čase jest jen matným náznakem rozměru toho, co je božské, co "ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo a co na žádném lidském srdci nespočinulo" a trvá věčně.

Jest tedy neomylným prostředkem k otevření bran našeho srdce pro příchod Království Božího do nás - Kříž. Krátké slovo jako Bůh a přece to jediné měřítko všech věků a brána Věčnosti. Strom Pochoršení i Blahoslavenství. Na něm umírá Člověk, aby v člověku žil Bůh... Kříž, jakékoli vnější podoby, jakékoli tíže, jediná jistá opora našeho každodenního putování v tomto slzavém údolí.

Přítomnost Kříže v našem životě, je neomylným znamením, že Ježíš je blízko, že Ježíš je v nás, a že jde s námi přes Golgotu do Emmauz.

Jsem služebníkem Božím. Pán Ježíš mne používá, aby zůstával se syny lidskými až do skonání světa a spasil vše ohrožené věčnou záhubou. Kříž je tím nástrojem spásy, podle úradku Božího. Jiného pro nás není, jiného neznáme. Pán jej miloval, Apoštolové s láskou na něm umírali. Nemiluje Ježíše - kdo nemiluje Kříž... "Petře, miluješ-li mne více, nežli ostatní?"... Miluješ můj Kříž?... "Pasiž ovce mé, pasiž beránky mé!"

I tebe viděl Ježíš v zástupu dvaasedmdesáti učedníků, když je "posílal dva a dva do každého města i do každé vsi, kam chtěl sám zavítat". Když dal všem pokyny, jak se mají chovat, pravil mimo jiné: "... Činite pokání, neboť se vám přiblížilo Království Boží!"

Ne nadarmo nás vybízí Matka Boží po celých sto let už k téže změně našeho smýšlení. Žádá ji od nás, kněží. Žádá, abychom tu změnu už konečně provedli do hloubky, radikálně, opravdově. "Modlitbu a pokání" žádá od nás.

K modlitbě a pokání nás otcovsky vybízí sám Svatý Otec, Náměstek Kristův na Zemi, jestliže snad kdo dosud po celém století ještě nechce věřit důrazným mateřským výzvám Matky Boží, a domnívá se v tvrdosti svého srdce, že může přeslechnout beztrestně hlas Boží v poušti lidského zmatku...

Pane, dej nám pochopit význam svých Blahoslavenství, a dáš nám pochopit, že Kříž a pokání jsou klíče Království.

P. Cyril Stavěl O.S.B.,
Santuario Madonna delle Grazie,
Rasiglia, 2. X. 1962.